

Nacional

La confessió de Montull fa canviar de parer Millet

L'expresident del Palau de la Música, disposat a inculpar també CDC a canvi que li rebaixin la pena

Nou rècord de visitants en el MWC de Barcelona

Els organitzadors asseguren que la fira ha generat més de 465 milions de beneficis a la ciutat

#CATALUNYADIGNITAT

Els sensesostre, més

ANÀLISI Un estudi d'Arrels Fundació revela que la mitjana de temps que viuen al carrer és de 3 anys i 9 mesos. **CRISI** La precarietat laboral i la falta d'habitatge porten més joves a dormir al ras. **PERILLS** El 37% han estat víctimes d'agressions físiques o verbals

Sònia Pau
BARCELONA

A Barcelona hi ha almenys 941 persones que dormen al carrer; a Lleida, 71; a Girona, 60; a Badalona, 39, i a Sant Adrià de Besòs, 31. És el resultat dels diversos recomptes fets per voluntaris en una sola nit en cada municipi i organitzats per entitats socials i ajuntaments. Arrels Fundació, que fa 30 anys que acompanya persones sense llar a Barcelona, ha fet un pas més enllà per intentar explicar qui són aquestes persones, i algunes de les alertes que ha llançat són que la mitjana de temps que viuen al carrer és de tres anys i nou mesos, que la vulnerabilitat augmenta, que la possible sortida es complica com més temps s'hi passen i que s'hi detecten cada cop més persones joves.

Arrels va presentar ahir l'informe *La vulnerabilitat de les persones que viuen al carrer a Barcelona*, elaborat a partir d'un cens que va fer l'entitat les nits del 30 i el 31 de maig i l'1 de juny de l'any passat. 348 persones sense llar –el 39% dormien en caixers i la resta, a la intempèrie– van contestar preguntes sobre la seva situació. Sempre tenint en compte que la base és només una part de les persones sense llar de Catalunya, el director d'Arrels, Ferran Busquets, va destacar ahir que és “una barbaritat i una greu vulneració dels drets” que visquin al carrer gairebé quatre anys de mitjana. Un dels entrevistats va explicar que feia 40 anys que

no tenia un lloc on viure.

El 86% són homes, la franja d'edat majoritària se situa entre els 25 i els 49 anys, i el 66% no tenen nacionalitat espanyola, sinó que procedeixen de 46 països, sobretot de Romania, el Marroc i Polònia. Pel que fa a la causa que els ha portat a viure al carrer, un 32% van al·legar una ruptura familiar i un 11%, una situació traumàtica o d'abusos. Un 47% van dir que en els últims sis mesos no havien estat atesos per cap treballador social o similar, un 44% tenien com a mínim una malaltia crònica i un 17% no es prenia la medicació receptada per un metge. La violència és un dels elements que sempre destaquen: un 37% han estat víctimes d'agressions físiques o verbals, un percentatge que puja fins al 47% si s'analitzen sols les dones.

Alta vulnerabilitat

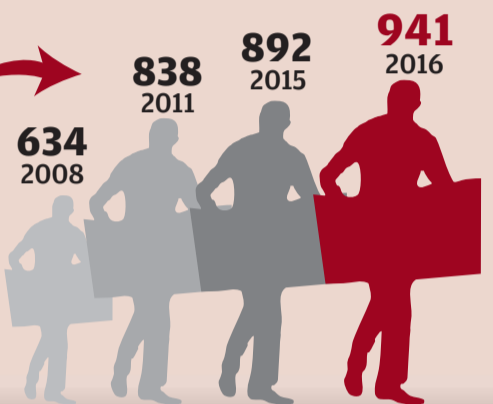
“Vistes totes les circumstàncies, trobem que un 19% d'aquestes persones estan en situació de vulnerabilitat alta –va concloure Busquets– i requereixen una intervenció social urgent i prioritària.” Són les que fa temps que dormen al ras, tenen una salut física i mental fràgil i no fan ús dels serveis socials ni de salut. Fent l'extrapolació, es podrien trobar en aquesta situació unes 178 persones de les 941 que viuen avui al carrer, i la proposta d'Arrels és el model Housing First (primer, la llar), que consisteix a facilitar-los un habitatge i, a partir d'allà, treballar la recuperació.

Les persones sense llar a Barcelona

A Barcelona viuen **1,6 milions de persones** **3.267 no tenen una llar**

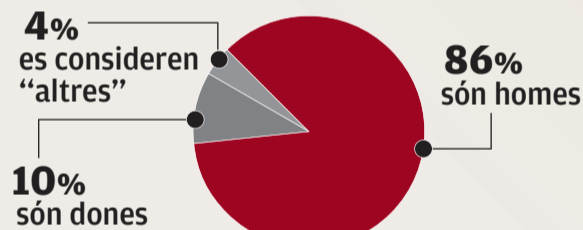
1.907 dormen en albergs i recursos públics i privats

941 dormen al carrer **419** dormen en solars i fàbriques en desús

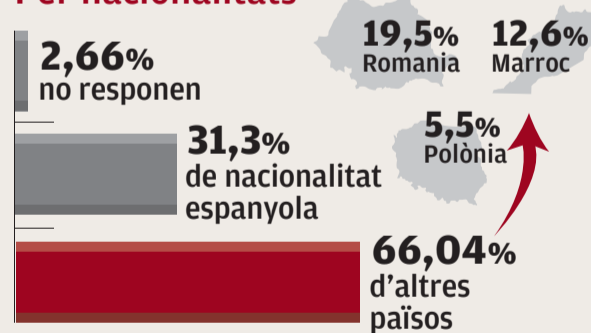

Perfil de les persones que viuen al carrer

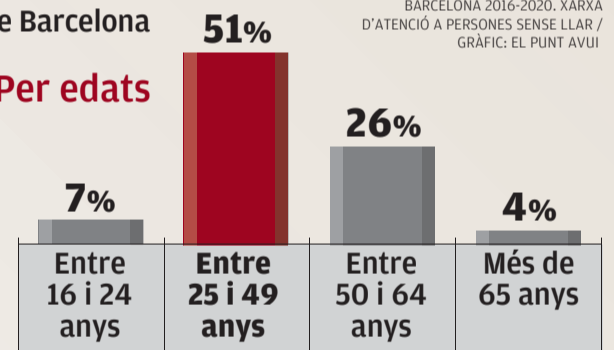
Segons una enquesta feta per Arrels Fundació a 348 persones que dormen diàriament als carrers de Barcelona

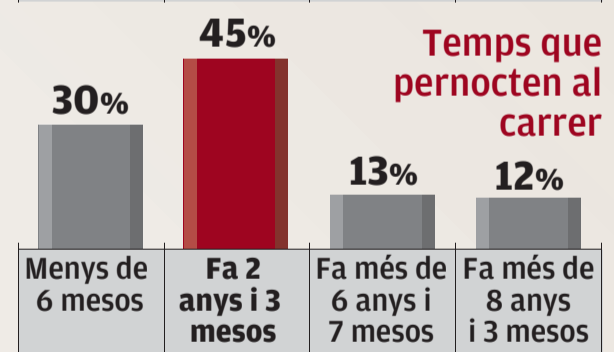
Per nacionalitats

Per edats

Temps que pernocten al carrer

FONT: 'LA VULNERABILITAT DE LES PERSONES QUE VIUEN AL CARRER'. ARRELS FUNDACIÓ / PLA DE LLUITA CONTRA EL SENSELLARISME DE BARCELONA 2016-2020. XARXA D'ATENCIÓ A PERSONES SENSE LLAR / GRÀFIC: EL PUNT AVUI

Les frases

“Les persones sense llar tenen les malalties de l'últim vagó del tren: infeccioses, de salut mental, cròniques...”

Daniel Roca
METGE DE FAMÍLIA DEL CAP RAVAL SUD

“Els serveis s'articulen de manera poc realista en qüestions com ara els horaris i les ubicacions”

M. Assumpció Vilà
SÍNDICA DE GREUGES DE BARCELONA

La detecció de més joves és una de les qüestions preocupants per a Arrels. “Que un jove estigui al carrer deixat de la mà de Déu és un problema enorme per a ell, però també per a la societat. És el seu futur. D'entrada, s'hauria d'evitar que ningú

estigués ni una nit al carrer”, va plantejar Busquets. Fa temps que la imatge de la pobresa estructural, és a dir, d'una persona molt degradada, conviu amb la de la nova pobresa. “Sabem que persones amb feina viuen en albergs”, va dir el di-

rector d'Arrels, que va atribuir l'augment de l'exclusió a la precarietat del mercat laboral i a la dificultat per accedir a l'habitatge.

En aquesta mateixa línia s'expressava ahir el coordinador del pla de lluita contra el sense llar de l'Ajuntament de Barcelona, Albert Sales: “És molt important entendre els processos de recaiguda, perquè no hi ha cap sistema d'atenció que aconseguixi erradicar les formes extremes d'exclusió residencial si, quan una persona surt del carrer i refà la seva vida, es troba sense uns ingressos dignes per la precarietat

del mercat laboral, sense poder accedir a l'habitatge perquè els preus estan fora de l'abast de bona part de la ciutadania, i sense poder regularitzar la situació administrativa per una llei migratòria que precaritza i destrueix vides.”

El Servei d'Inserció Social (SIS) de l'Ajuntament va contactar el 2015 amb 1.600 sensesostre, amb una mitjana de 31 mesos al carrer –no sempre seguits–. El 50% acumulaven més de tres anys al carrer al llarg de la vida i la mitjana d'edat era de 47 anys, tot i que, com diu Arrels, cada cop es detecta més presència de joves. ■

L'APUNT

ASC

Emili Bella

Alicia Sánchez-Camacho (ASC) viurà uns amargs últims dies com a presidenta del PP a Catalunya per les informacions del digital *Público* que demostren que la *lideressa* estava en l'origen de l'operació Catalunya de la claveguera contra l'independentisme i que va organitzar l'enregistrament de La Camarga el 2010. Sánchez-Camacho no només hauria faltat a la veritat en la

comissió d'investigació al Parlament sobre el frau i la corrupció –motiu pel qual la CUP ja ha demanat a la cambra que la denunciï a la fiscalia–, sinó que hauria prestat fals testimoni en seu judicial sobre el pagament d'aquell àpat. La gironina competeix amb l'exministre de l'Interior Jorge Fernández Díaz per veure qui deixa el llegat més brut.

s joves

Els riscos de viure al carrer

37% han estat víctimes d'agressions físiques o verbals

17,5% diuen que tenen causes legals pendents

16,6% diuen que han estat retinguts a comissaria

14% diuen que han intentat agredir altres persones o a ells mateixos

12,6% han estat forçats a fer alguna cosa contra la seva voluntat

10% afirmen que els reclamen diners

Com utilitzen els serveis de la ciutat?

En els darrers **6 MESOS**

47%

diuen que no han estat atesos per cap treballador social o similar

1 de cada **3** persones diu que ha rebut atenció mèdica a urgències

14,3% afirmen que han fet ús d'urgències socials

17,2% diuen que han estat ingressats a l'hospital

Exposició al Col·legi d'Arquitectes

Cartrons a terra, un banc del carrer, una font, un fanal, un carretó... i 6.000 claus ocupen aquests dies la seu del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (plaça Nova, 5) de Barcelona. És una exposició titulada #ningúsenclau, que denuncia el fet que hi hagi persones que es vegin obligades a viure al carrer. Es pot visitar fins al dia 18. En el marc de l'exposició, Arrels Fundació va presentar ahir l'estudi que denuncia la vulnerabilitat d'aquestes persones. "Sempre reivindicuem el dret a un

habitatge digne i adequat, però la primera condició és garantir l'accés a un habitatge", va plantejar ahir el degà del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, Lluís Comerón. "La llar ha de ser una satisfacció", hi va afegir, i va animar la societat civil a no defallir en la reivindicació del dret a l'habitatge. L'exposició és una de les eines de denúncia d'Arrels, i ha estat possible gràcies a la col·laboració dels ciutadans que al llarg dels últims mesos han fet el gest de dur les claus obsoletes a la fundació.

CRÒNICA

Sònia Pau

El Pis Zero és un recurs nocturn per a persones que fa temps que viuen al carrer i no s'adapten a altres solucions ■ JUAN LEMUS

El pis dels del caixer

Travessar el portal de fusta massissa, encara habitual en alguns edificis antics del Raval, significa poder dormir. Així ho diu en Juan. Una de les persones que fa molts anys que són ateses per Arrels Fundació, i segurament una de les que molts dels professionals tenien al cap quan van plantejar i parir aquest projecte. En Juan ha estat en diversos recursos, però sempre, per un motiu o per un altre, ha tornat al carrer. Saluda amablement ja pujant per les escales cap al Pis Zero. Conversa amb tothom. "Últimament em noto més fotut. Jo sempre havia estat fort. I això que he passat moltes complicacions –explica ja a dins del pis–. Aquest hivern no el porto gaire bé."

En persones com en Juan, però també com en Vicente, en Guillermo i en Mohammed, van pensar des d'Arrels per crear el Pis Zero. Un recurs de baixa exigència situat al barri del Raval a Barcelona on dormen una desena de persones conegudes per l'entitat que fa molt que viuen al carrer i que no s'han adaptat a un pis, ni a una pensió ni a la Llar Pere Barnés. En Mohammed puja amb el seu carretó

–com els d'anar a comprar–, on carrega totes les seves pertinences. Al Pis Zero es pot entrar amb tots els embalums que no volen perdre de vista. "No et pensis; al carrer, no hi estic malament –diu en Mohammed mentre es fa el lliit–. Tinc un bon lloc i els veïns em cuiden i es preocupen per mi." Està segur que els veïns el trobaran a faltar. Fa molt de temps que

Arrels va obrir fa un mes el Pis Zero, un recurs de baixa exigència al Raval on cada nit dormen deu persones

s'arrecera cada nit en una entrada de l'Eixample. El fred de l'hivern l'ha portat a acceptar dormir en aquest pis. "Només alguns dies", diu.

El Pis Zero, dissenyat per alumnes del grau en disseny d'Elisava i els arquitectes de Leve Projects, està concebut com un habitatge provisional i una prolongació del carrer. La il·luminació, els llits... i fins i tot una pica a l'estil d'una font, que finalment va ser substituïda perquè es va comprovar

que era poc pràctica. S'ha volgut crear un espai acollidor i segur. Hi ha una única norma: el respecte pels altres i la bona convivència. S'hi pot beure alcohol. A mesura que hi van entrant, n'hi ha que deixen els brics de vi a la nevera sabent que els poden demanar a en Frank, el conserge, o als dos voluntaris que faran guàrdia aquella nit. S'hi pot fumar, però a la terrassa. N'hi ha que s'instal·len a la taula per prendre un got de caldo. D'altres s'enduen el cafè al lliit. Cadascú segueix el seu ritme. Qui vol parlar, parla. Qui no, no. Però la conversa és una de les claus. En Frank i els voluntaris escolten. Alguns educadors d'Arrels observen com fins i tot s'estableixen converses entre usuaris que mai veuen parlar entre ells.

La intensitat de la llum es va abaixant i cap a les onze tothom dorm. És la tranquil·litat de dormir sense el perill del carrer –sempre amb un ull obert, assegura la majoria–. Fins l'endemà. A les set toques, en Frank comença a fer cafè, i l'aroma –i una mica de soroll– comença a despertar la gent. Galetes i, avui, pizza. A les vuit tothom és fora. Fins a les nou del vespre. ■